

Arrest

**nr. 89 206 van 5 oktober 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 25 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 juni 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN STEENHUYSE, die *loco* advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. VAN DE VELDE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart op 17 maart 2011 het Rijk te zijn binnengekomen, dient op 18 maart 2011 een eerste asielverzoek in.

1.2. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 27 januari 2012, in antwoord op het ingediende asielverzoek, een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker stelt tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nummer 80 057 van 24 april 2012 weigert ook de Raad aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Op 25 mei 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Verzoeker dient op 27 juni 2012 een tweede asielerzoek in.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 28 juni 2012 een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [A. M.]
geboren te [...], op (in) [...]
en van nationaliteit te zijn : Afghanistan
die een asielaanvraag heeft ingediend op 27.06.2012 (2)*

Overwegende dat betrokkene op 18.03.2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 27.01.2012 van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' kreeg. Overwegende dat op 27.04.2012 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) deze beslissing in beroep bevestigde. Overwegende dat betrokkene op 27.06.2012 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene zeven handgeschreven verklaringen van de bewoners van zijn dorp (gestempeld door het dorps hoofd en het districtshoofd) (zonder afgiftedatum) voorlegt in verband met zijn problemen. Overwegende dat deze documenten een gesolliciteerd karakter hebben. Overwegende dat betrokkene de enveloppe en bijhorend DHL-document dd. 23.05.2012 voorlegt waarmee bovenstaande documenten verstuurd werden. Overwegende dat deze enveloppe en bijhorend DHL-document enkel bewijzen dat er een verzending naar betrokkene gebeurde, zonder aanduiding van wat er exact verzonden zou zijn. Overwegende dat betrokkene scans (afgeprint van zijn mail) twee dreigbrieven van de Taliban dd. 03.10.1389 (=24.12.2010) en 26.12.1389 (= 17.03.2011) voorlegt. Overwegende dat een gescand document niet op een adequate manier beoordeeld kan worden aangezien de herkomst en de authenticiteit ervan niet kan worden nagegaan. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij bovenstaande documenten voorlegt om te bewijzen dat zijn problemen nog stee[d]s actueel zijn. Overwegende dat betrokkene verklaart edat hij vreest voor de Taliban en voor zijn neef die actief was bij de taliban. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij niet wil terugkeren naar Afghanistan omdat het daar te gevaarlijk zou zijn voor hem en zijn gezin. Overwegende dat betrokkene zich opnieuw baseert op zijn initiële vluchtmotieven die nog steeds actueel zouden zijn. Overwegende dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het CGVS, die bevestigd werd door de RVV. Overwegende dat betrokkene verklaart dat hij via contact met zijn familie vernomen heeft dat de Taliban op zoek zou zijn naar betrokkene en dat ze vaak naar het huis van betrokkene zouden komen. Overwegende dat betrokkene deze bewering op geen enkele manier kan staven en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd. Overwegende dat betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpercedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15.12.1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend. De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 31.05.2012 een bevel om het

grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie).

Hij licht het middel als volgt toe:

"[...] Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op een of andere wijze bekend zou zijn.

*Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (LAMBRECHTS, W., *Geschillen van bestuur*, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen). Dat ook hier betreft het een substantiële vormvereiste (R.v.St. nr. 31.882, dd. 1 februari 1989).*

*Dat de beslissing zelf niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, R.W., 1995-96, 49). Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt, N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt, Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt, Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, m. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. *Environnement et Patrimoine écusinoir*, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative a la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt, Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).*

*Dat het Internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij Wet van 31 januari 1953, en het Protocol van New-York van 31 januari 1967 betreffende de Status van Vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, een internationaal instrument met humanitaire doelstellingen is, hetgeen een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt (BOSSUYT, M., "De vluchtelingendefinitie uit het Verdrag van Genève" in *Binnen en buiten, Vluchtelingen op zoek naar recht*, Tegenspraak Cahiers nr. 7, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 29).*

Er is geen reden om te twijfelen aan de verklaringen van verzoeker. Hij vertelde een coherent verhaal. Verzoeker maakte zijn vrees voor zijn neef [D.] voldoende aannemelijk. De problemen begonnen toen verzoeker en [D.] met hetzelfde meisje wilden trouwen. Uiteindelijk was het verzoeker die met haar in het huwelijk trad, nadat haar familie uitdrukkelijk voor verzoeker had gekozen. [D.] kon dit niet verkroppen en zwoer dat hij wraak zou nemen op verzoeker. Talrijke ma[ll]en bedreigde [D.] verzoeker. Het bleef echter telkens bij mondelinge dreigementen, omdat [D.] in het dorp [Q.] (nog) geen macht had.

Toen hij uiteindelijk, dertien jaar na het huwelijk van verzoeker met zijn eerste echtgenote, uitgroeide tot een belangrijke commandant bij de taliban, greep [D.] zijn kans om zijn dreigementen in daden om te zetten: de vrouw van verz[oe]ker werd koelbloedig vermoord, toen zij op weg was naar de school waar zij les gaf. Twintig dagen na zijn huwelijk met zijn tweede echtgenote, [S. Y.], stak de taliban de winkel, waar verzoeker films en cd's verkocht, in brand. Het was algemeen bekend dat [D.] - gesteund door het beleid van de taliban tegen de verkoop van muziek en films - verantwoordelijk was voor deze gruweldaden. Dat verzoeker geen concreet bewijs kan voorleggen van het feit dat [D.] achter de moord op zijn echtgenote en de brandstichting zat, is niet verwonderlijk, gelet op de alom tegenwoordige vrees voor de taliban.

Dat [D.] 13 jaar wachtte, alvorens hij verzoeker kon treffen, is dan ook volstrekt begrijpelijk. [D.] wachtte immers tot hij voldoende macht had om toe te slaan. Die macht verkreeg hij pas nadat hij zich aansloot bij de taliban en uitgroeide tot een belangrijke commandant. De vrees van verzoeker voor zijn neef [D.], is gegrond. Verzoeker was niet ter plaatse toen zijn eerste echtgenote om het leven kwam. Hij was in Ghazni toen hij plots gebeld werd met het bericht dat er iets gebeurd was met zijn echtgenote. Verzoeker haastte zich ter plaatse en stelde vast dat zijn echtgenote vermoord was op weg naar de school waar zij werkte. De verklaringen van verzoeker tijdens zijn interview bij het CGVS zijn dan ook geenszins tegenstrijdig of incoherent. Dat verzoeker niet op de hoogte is van de exacte omstandigheden waarin zijn vrouw om het leven kwam, kan hem niet verweten worden. Verzoeker was immers niet bij zijn vrouw toen zij werd vermoord. Nadien kwam verzoeker via de mensen van zijn dorp te weten dat het [D.] was die achter de moord op zijn echtgenote zat. Verder is ook het ook niet verwonderlijk dat de huidige echtgenote van verzoeker niet zoveel weet over de overleden echtgenote van verzoeker en de gebeurtenissen die plaatsvonden voor hun huwelijk. Verzoeker huwde twee maanden na de dood van zijn eerste echtgenote met zijn huidige echtgenote. Zij kenden elkaar nog maar pas. Verzoeker was nog niet in staat om over een dermate traumatische gebeurtenis als de dood van zijn vrouw te praten. De huidige echtgenote weet enkel dat de eerste vrouw van verzoeker vermoord werd door de taliban, onder leiding van [D.]. Ook het feit dat de huidige echtgenote van verzoeker niet weet wanneer en in welke omstandigheden de brandstichting in de winkel van verzoeker plaatsvond, is niet verwonderlijk, nu de echtgenote van verzoeker op dat ogenblik thuis was, zoals alle Aghaanse vrouwen in de door de taliban bezette gebieden. Van de huidige echtgenote kan niet verwacht worden dat zij al deze gebeurtenissen in detail kan beschrijven. Het is niet omdat de huidige echtgenote van verzoeker de exacte omstandigheden van de dood van de eerste vrouw van verzoeker, evenals de bedreigingen en de brandstichting door de taliban niet gedetailleerd kan beschrijven, dat het verhaal van verzoeker niet geloofwaardig zou zijn. Er is geen enkele reden om te twifelen aan de waarachtigheid van de verklaringen van verzoeker. Van grote tegenstrijdigheden is alleszins geen sprake.

Enkel grote tegenstrijdigheden kunnen leiden tot de ongeloofwaardigheid van een vluchtverhaal (R.v.St. nr. 44.947, 18 november 1993, R.A.C.E. 1993, z.p.). Wanneer er geen grote tegenstrijdigheden bestaan, is er geen reden om aan het vluchtverhaal van een asielzoeker te twifelen. Het verhaal van verzoeker is in casu alleszins geloofwaardig, nu er geen sprake is van grote tegenstrijdigheden.

De verklaringen van verzoeker met betrekking tot de bedreigingen die hij ontving naar aanleiding van zijn tweede huwelijk met het nichtje van senator [H. S. Y.], zijn wel degelijk overtuigend en geloofwaardig. Nadat de taliban (en [D.]) de eerste echtgenote van verzoeker hadden vermoord en zijn winkel in brand hadden gestoken, bleven zij verzoeker bedreigen. Het huwelijk van verzoeker met zijn huidige echtgenote, die het nichtje bleek te zijn van senator [H. S. Y.], deden de bedreigingen nog toenemen. Verzoeker kreeg de keuze: ofwel moest hij zijn huwelijk verbreken, ofwel moest hij zich aansluiten bij de taliban. Verzoeker vervoerde in opdracht van de taliban enkele malen goederen naar Kaboel, maar hij weigerde zich aan te sluiten bij de taliban. Evenmin wilde hij zijn huwelijk met zijn huidige echtgenote verbreken. De taliban, en in het bijzonder [D.] en zijn mannen, aanvaardden dit niet. Zij dreigden ermee verzoeker te vermoorden. Wanneer [D.] uiteindelijk werd gearresteerd door de Amerikanen, achtte de taliban verzoeker hiervoor verantwoordelijk, gelet op de langdurige vete van verzoeker en [D.] en het huwelijk van verzoeker met het nichtje van senator [H. S. Y.]. Verzoeker vreesde voor zijn leven en vluchtte met zijn echtgenote en kinderen weg uit Ghazni. Dat de vrees van verzoeker gegrond was, blijkt uit het feit dat de taliban de nacht na het vertrek van verzoeker, bij de broers van verzoeker langskwam om verzoeker te zoeken. De taliban sloegen de voordeur kapot en dreigden ermee het huis in brand te steken als ze verzoeker niet vonden.

De echtgenote van verzoeker bevestigt dit verhaal in haar verklaringen aan het CGVS. Er is dus wel degelijk sprake van een gegronde vrees voor vervolging, zoals voorzien in artikel 48/3,§2 van de Vreemdelingenwet. De eerste echtgenote van verzoeker werd door de taliban vermoord. Verzoeker

vreest thans voor zijn eigen leven, en dat van zijn echtgenote en kinderen, nu de taliban hem verantwoordelijk acht voor de arrestatie van [D.] en ermee dreigt verzoeker te vermoorden.

Verzoeker heeft geen veilig en redelijk vestigingsalternatief in de stad Kaboel. Immers, senator [H. S. Y.] tolereert niet dat zijn nichtje - de huidige echtgenote van verzoeker - in het huwelijk trad met verzoeker. Verzoeker is volgens [H. S. Y.] een man met te veel problemen, gelet op zijn vijandschap met de taliban en de langdurige vete met zijn neef [D.]. [H. S. Y.] eiste dat zijn nichtje haar huwelijk met verzoeker verbrak. Hij stelde een andere man aan haar voor, met wie zij volgens senator [H. S. Y.] moest trouwen. De huidige echtgenote van verzoeker weigerde hierop in te gaan. Daarop stelde [H. S. Y.] dat hij verzoeker en zijn echtgenote zou ver[m]oorden, indien zij zich ooit nog in Kaboel zouden vertonen. Het is dan ook geen optie voor verzoeker om zich met zijn echtgenote in Kaboel te vestigen, aangezien senator [H. S. Y.] hem en zijn huwelijk met mevrouw [S. Y.] niet toleert. en ermee heeft gedreigd verzoeker en zijn echtgenote te vermoorden.

De nieuwe aanvullende stukken onderschrijven deze problematiek. De nieuwe stukken zijn niet ongeloofwaardig. De bevestiging door de autoriteiten, districtshoofd en dorpshoofd, zijn daarvan de bekrachtiging."

3.1.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), gesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt voor elk van de aangebrachte elementen of stukken in concreto geduid waarom deze niet worden weerhouden als "nieuwe gegevens". Verder wordt verwezen naar het toepasselijke artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat voorziet dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te leveren indien hij een asielaanvraag, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet, niet in aanmerking neemt. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.1.2.2. Daarnaast stelt de Raad – samen met verweerder – vast dat verzoeker weliswaar een schending inroept van de Vluchtelingenconventie, doch dat hij nalaat de concrete bepaling van deze conventie te duiden die hij geschonden acht en tevens in gebreke blijkt op concrete wijze uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing deze bepaling dan wel zou schenden. Ten overvloede wijst de Raad er ook op dat in de bestreden beslissing geen toepassing is gemaakt van de Vluchtelingenconventie, doch dat enkel wordt vastgesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht. Verzoeker toont niet aan dat artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet niet correct zou zijn toegepast, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze de Vluchtelingenconventie zou zijn geschonden.

3.1.2.3. Verzoeker herhaalt vervolgens zijn asielrelaas zoals hij dit reeds naar voor bracht in het kader van zijn eerste asielaanvraag. Hij betoogt dat dit vluchtrelaas wel degelijk aannemelijk en geloofwaardig

is en dat hieruit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet blijkt. Tevens herhaalt hij zijn eerder reeds aangebrachte stelling dat hij geen veilig en redelijk vestigingsalternatief heeft in de stad Kaboel.

De Raad wijst er, wat dit betreft, op dat het vluchtrelaas van verzoeker zoals naar voor gebracht in het kader van de eerste asielpcedure reeds ten gronde is onderzocht door zowel het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad, waarbij werd geoordeeld dat verzoeker niet in aanmerking kwam voor de vluchtelingenstatus en evenmin voor de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt de Raad niet toe om zich, in huidige procedure, nogmaals uit te spreken over de geloofwaardigheid van het asielprelaas van verzoeker zoals dit reeds voorlag tijdens de eerste asielpcedure.

De Raad kan verder enkel vaststellen dat verzoeker door aan te voeren dat de nieuwe aanvullende stukken – waarvan niet blijkt dat deze betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin verzoeker ze had kunnen aanbrengen, nu deze ofwel niet gedateerd zijn ofwel reeds dateren van voor de terechtzitting van de Raad in de vorige asielpcedure – zijn problematiek onderschrijven en niet ongeloofwaardig zijn, waarvan de bevestiging door de autoriteiten, districtshoofd en dorpsheofd, de bekrachtiging zou zijn, in gebreke blijft om met precieze argumenten de motieven van de bestreden beslissing waarom de aangebrachte elementen en stukken niet werden weerhouden als “*nieuwe gegevens*” te betwisten laat staan te weerleggen en evenmin duidt welke bepaling of welk beginsel aldus geschonden zou zijn.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de artikelen 48/4 en 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de Vluchtelingenconventie en van het beginsel van behoorlijk bestuur.

Hij verstrekt volgende toelichting:

“[...] Ten onrechte stelt men het CGVS dat er geen subsidiaire beschermingsstatus dient toegekend te worden.

Het is ten onrechte dat het CGVS de situatie uit Kaboel heeft beoordeeld, terwijl het werkelijk vaststaat dat verzoeker afkomstig is en zijn belangen heeft in een regio waarvan algemeen geweten is dat de veiligheidssituatie problematisch is. De houding van het CGVS is niet correct. Het CGVS heeft haar beslissing niet afdoende gemotiveerd en minstens onzorgvuldig genomen door te stellen dat verzoeker zich wel in alle veiligheid in Kaboel zou kunnen vestigen. Verzoeker heeft het recht dat zijn asielaanvraag individueel en afzonderlijk wordt beoordeeld en het is ontoelaatbaar dat het CGVS, zonder rekening te houden met de persoonlijke situatie en het persoonlijk gevaar dat verzoeker ook in GHAZNI dreigt te overkomen, zich er vanaf maakt door te stellen dat de situatie in Kaboel niet van dien aard is dat deze voor burgers een reëel risico uitmaakt op schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker loopt het risico om in Ghazni tevens het slachtoffer te worden van een onmenselijke en ontorende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet, daar hij in voortdurende angst zal dienen te leven dat hetgeen hem overkomen is, zich zou herhalen. Minstens dient, in overeenstemming met artikel 48/4 § 2, b van de Vreemdelingenwet de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker te worden toegekend.

Dit maakt dat hij gevaar loopt voor verdere vervolging. Dergelijke categorie verdient volgens het UNHCR verdere bescherming :

“Traditional practices in Afghanistan, including forced and early marriage, honour killings, detention for behaviour not formally criminalised under national law, and blood feuds, impact both men and women though the latter are disproportionately affected. Women without effective male or family-support and single women of marriageable age are uncommon in Afghanistan, and continue to be viewed with some suspicion. They face a high risk of being married off by their families against their will. Single women are likely to be ostracized by the Afghan community or fall prey to malicious gossip which could destroy their reputation and social status. This exposes them to an increased risk of abuse, threats, harassment and intimidation by Afghan men, including risk of being kidnapped, sexually abused and raped. In the majority of these cases, the Government is not in a position to effectively protect women.”

Daarnaast adviseert het UNHCR subsidiaire bescherming aan Afghanen op basis van de situatie in het land :

"In the context of Afghanistan, UNHCR advocates that where an individual case is found not eligible for refugee status, eligibility for a complementary form of protection, or in the case of UNHCR adjudication, the extended refugee definition, should be considered for persons originating from areas where any one or more of the following features have been reported or recently observed:

- intensified counterinsurgency activities, including aerial bombings, by ISAF/NATO, which have escalated into open warfare in the south, southeast and eastern provinces;*
- indiscriminate attacks by anti-Government elements, through, inter alia, the consistent use of indiscriminate types of warfare (IED on the roads, missile attacks, bombs, and suicide bomb attacks) including attacks on "soft targets" such as schools, teachers, and religious figures;*
- * acts of intimidation, involving arbitrary killings, abductions and other threats to life, security and liberty, by anti-Government elements and by regional warlords, militia commanders and criminal groups; and*
- * illegal land occupation and confiscation with limited possibilities for redress."*

In haar rapport stelt ANSO dat er nog steeds vaak voorkomende en ernstige incidenten zijn.

"Monday, June 20 - According to local officials, governor of Badakhshan province escaped Taliban but his guard was injured during the incident.

Badakhshan province is located some 315 km northeast of capital Kabul.

According to Abdul Marouf provincial administration spokesman, the incident took place when Dr. Shah Waliullah governor of Badakhshan province was visiting Wardoj district. A group of armed insurgents ambushed with the associates of the governor at around 11:00 am local time today.

At least one policeman was injured during the clashes, Marouf further added.

The gun battle between Afghan security forces and armed insurgents lasted more than an hour and at least one armed insurgent was killed and another was during the clashes. Afghan security forces also detained one armed insurgent.

Taliban militants yet to make comments about today's incident.

The wave of insurgency have increased all over Afghanistan as Taliban announced their summer offensive against the Afghan and foreign forces this year. The Taliban-led insurgency has claimed the lives of several officials."

Er zijn dus voldoende rapporten die aantonen dat de streek, waar mijn verzoeker afkomstig is, gevaarlijk is."

3.2.2. De Raad benadrukt allereerst dat de bestreden beslissing is genomen door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding en niet – zoals verzoeker ten onrechte voorhoudt – door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker kan dan ook niet dienstig verwijzen naar artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, dat de bevoegdheden van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vermeldt.

In de bestreden beslissing wordt verder geen standpunt ingenomen over de toekenning van enig beschermingsstatuut, doch wordt enkel vastgesteld dat verzoeker in het kader van zijn tweede asielaanvraag geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet heeft aangebracht. Bijgevolg kan evenmin een schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet worden vastgesteld. In zoverre het de bedoeling is van verzoeker om door middel van huidig verzoekschrift kritiek te uiten op de eerdere beslissing van de adjunct-commissaris-generaal in het kader van de eerste asielprocedure waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, kan de Raad enkel opmerken dat deze beslissing reeds werd beoordeeld door de Raad in zijn arrest nummer 80 057 van 24 april 2012 en niet het voorwerp uitmaakt van huidig beroep. De Raad spreekt zich *in casu*, gelet artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet, verder uit als annulatierechter en beschikt bijgevolg geenszins over de bevoegdheid om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen aan verzoeker.

Daarnaast dient opnieuw te worden vastgesteld dat verzoeker nalaat de concrete bepaling van de Vluchtelingenconventie te duiden die hij geschonden acht en evenmin toelicht op welke wijze deze bepaling geschonden zou zijn. Daar verzoeker niet aantoonst dat bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet incorrect is toegepast, kan ook niet worden

ingezien op welke wijze de Vluchtelingenconventie zou miskend zijn. Een inhoudelijk onderzoek van de aangebrachte gegevens is immers slechts vereist voor zover deze gegevens nieuw zijn, *quod non*.

Verzoeker laat tenslotte na aan te geven welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht. Het is niet aan de Raad dit te specificeren (RvS 22 november 2005, nr. 151.540).

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf oktober tweeduizend en twaalf door:

mevr. I. CORNELIS, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken;

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, griffier.

De griffier, De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS